Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B1-15C/70/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1116212728
Dátum vydania rozhodnutia:	27. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Vladimír Sedmohradský
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2024:1116212728.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom Mgr. Vladimírom Sedmohradským v spore žalobkyne: A. B. C. D., narodená XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX E., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4,6,8, 816 43 Bratislava, IČO: 00 681 156, o náhradu škody vo výške 70.308,66 EUR s príslušenstvom,

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku povinný zaplatiť žalobkyni sumu 3.000,- EUR z titulu nemajetkovej ujmy.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

III. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o nemajetkovej ujme v rozsahu 100%.

IV. Žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v konaní o majetkovej škode nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu (predtým Okresný súd Bratislava I) dňa 13.06.2016 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 70.308,66 EUR s príslušenstvom, a to titulom náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

2. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatňuje zo sedemnástich rôznych titulov, ktorými sú nezákonné rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda (ďalej len „úrad“) a nesprávne úradné postupy spočívajúce v nečinnosti úradu a Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej len „ústredie“). Všetky tieto rozhodnutia a úradné postupy v žalobe označila. Súd jednotlivé rozhodnutia a nesprávne úradné postupy podrobne uvádza v neskorších častiach odôvodnenia, kde zároveň vyhodnocuje dôvodnosť z nich uplatnených nárokov.

3. Žalobkyňa v žalobe popísala základné skutočnosti súvisiace s jej zdravotný stavom. Uviedla, že v januári 2009 po práci vykonanej v chlade došlo u nej k opuchu obidvoch kolien, k atrofii svalov s paraparézou - jej nohy čiastočne ochrnuli, stratila rovnováhu a schopnosť samostatnej chôdze. Objavili sa silné závraty, tras, necitlivosť a stuhnutosť nôh, atrofia - odvtedy sama nechodila a ostala odkázaná na pomoc druhej osoby. Jej stav sa postupne zhoršoval, prešla len so štvorkolesovým chodítkom a pomocou druhej osoby a od januára 2012 je pripútaná na invalidný vozík. Od 01.02.2011 jej úrad nezákonne odnímal všetky už dovtedy priznané peňažné príspevky na kompenzáciu ŤZP, napriek tomu, že jej zdravotný stav sa postupne zhoršoval a v komplexnom posudku bolo uvedené, že „Kontrola nie je potrebná!” Z dôvodu zaujatosti posudkového lekára C. F. po 5 mesiacoch od priznania jej boli

odňaté príspevky na základe toho, že on, ako posudkový lekár nerešpektoval lekárske nálezy žalobkyne, klamal, a skonštatoval vyliečenie z ťažkej neurologickej choroby. MFP určil z 60% na 40%, tým podľa neho nebola už žalobkyňa ani osobou ZŤP-S, pritom v tom čase ledva prešla so štvorkolesovým chodítkom s pomocou druhej osoby, a od januára 2012 bola už odkázaná na mechanický invalidný vozík. Bol jej však ponechaný peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla, ktorý sa priznáva len ŤZP osobám na dobu 7 rokov. Žalobkyňa ďalej poukázala na ďalšie nesprávne, klamlivé a zavádzajúce posudky, ktoré boli vyhotovené v rámci viacerých konaní začatých na základe jej rôznych žiadostí o poskytnutie príspevkov, ako množstvo rozhodnutí, ktoré boli v týchto konaniach vydané a neskôr zrušené. Uviedla, že od februára 2011 do dňa podania žaloby bolo vydaných 14 komplexných posudkov, ktoré však jej skutočný stav nezohľadnili a obsahovali samé klamstvá. Do dňa podania žaloby bolo vydaných celkovo približne 400 rôznych rozhodnutí a posudkov, ktoré spolu vážia 4 kg. Také enormné množstvo papierov a bezdôvodné opakované žiadosti o predloženie stále novších a novších lekárskych nálezov, ktoré následne nie sú rešpektované, považuje za šikanovanie ŤZP osoby. Konaním posudkového lekára, úradu a ústredia boli hrubo porušené jej základné práva na spravodlivé a včasné konanie a právo na dôstojný život, ktoré garantujú rôzne medzinárodné, ale aj vnútroštátne právne normy Dôsledkom toho do dňa podania žaloby nemá právo na príspevok na hygienu, na bezbariérovosť, na osobného asistenta, na príspevok na úpravu garážovej brány a podobne, aj keď viaceré príspevky už vyhrala na Najvyššom súde SR. Bez pomoci nevie opustiť domácnosť už 7,5 roka, a posledných 4,5 roka je už odkázaná na invalidný vozík, pritom má veľa aktivít a aktívne študuje aj na vysokej škole, ale bez pomoci nevie opustiť ani domácnosť. V žalobe uviedla aj množstvo diagnóz, ktorými trpí.

4. V žalobe ďalej uviedla, že uvedenými rozhodnutiami ako aj opakovanou nečinnosťou boli hrubo porušené jej základné ľudské práva na spravodlivé a včasné konanie. Nezákonné rozhodnutia spôsobili to, že napriek ťažkému zdravotnému postihnutiu a napriek tomu, že je odkázaná na používanie mechanického invalidného vozíka, už viac ako 4,5 roka nemá nárok na osobného asistenta, na bezbariérovosť, na príspevok na hygienu alebo iné veci a všetko musí riešiť sama. Štátne orgány prostredníctvom svojich úradníkov jej spôsobili vážnu škodu šikanovaním, nerovnakým zaobchádzaním a nadmernou úradnou byrokraciou (cca. 400 rôznych písomností za 5 rokov). Takéto obrovské množstvo úradných písomností nadmerne zaťažuje aj zdravého človeka, nieto osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorý podľa medzinárodných dohovorov musí byť viacnásobne chránený. Neustále riešenie vecí z dôvodu zaujatosti a neustály stres, vyvolaný často provokujúcim správaním kompetentných sociálnych pracovníkov, ako aj posudkových lekárov, značným spôsobom prispeli aj k zhoršeniu zdravotného stavu žalobkyne. Nezákonné rozhodnutia a nesprávne úradné postupy vyvolali v nej pocit právnej neistoty, nespravodlivosti a stratu dôvery v štátne orgány. Žiadosť o stoličkový výťah z dôvodu predchádzajúcich zlých skúseností podala až vtedy, keď jej prekonanie schodov spôsobilo výrazné problémy aj s pomocou druhej osoby. Napriek tomu úradom trvalo viac ako rok, kým jej uznali nárok na stoličkový výťah, a to až po medializovaní prípadu. Z dôvodu, že nevedela prekonať bariéru v podobe schodov často bola zavretá v byte a nevedela vyjsť ani na dvor, čím boli porušené jej základné ľudské práva na dôstojný život a voľný pohyb garantované Ústavou SR ako aj medzinárodnými dohovormi. Do dňa podania žaloby nedokáže bez pomoci opustiť domácnosť a vonku bez pomoci druhej osoby neprejde ani s vozíkom, lebo bariéry nevie sama prekonať. Od roku 2011 má postihnuté už aj ruky, ktoré jej neumožnia využívanie mechanického invalidného vozíka na dlhšie vzdialenosti. Mimo obce sa dostane s osobným motorovým vozidlom, ktoré riadi iná osoba a ktorá jej pomôže nastúpiť a vystúpiť z vozidla do vozíka a pri ďalších presunoch, napriek tomu jej úrady do dňa podania žaloby nepriznali osobného asistenta a všetko musí znášať sama, lebo bez asistenta by nemohla existovať a mohla by byť len uzavretá v byte, alebo v ústave. Pritom všetky medzinárodné dohovory garantujú ľuďom s postihnutím právo na dôstojný život, ako aj právo na osobnú asistenciu - napr. cieľom Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím je dosiahnuť plné zapojenie osôb so zdravotným postihnutím do spoločnosti tým, že budú využívať všetky výhody občianstva EÚ, odstránením administratívnych a názorových bariér, ktoré bránia ich plnému a rovnoprávnemu zapojeniu, poskytovaním kvalitných komunitných služieb, vrátane možnosti využívať osobných asistentov.

5. Na základe vymenovaných nezákonných rozhodnutí a nesprávnych úradných postupov žalobkyňa požadovala náhradu majetkovej škody vo výške celkovo 55.308,66 EUR a nemajetkovú ujmu 15.000,- EUR. V prvom rade požadovala náhradu skutočných nákladov, ktoré vyčíslila na 9.717,57 EUR. Tieto pozostávali z poštovného vo výške 72,70 EUR, cestovných nákladov vo výške 385,64 EUR, nákladov na kopírovanie a tlač vo výške 109,23 EUR, nákladov na napísane odvolaní a sťažností vo výške 8.650,- EUR a odmeny advokáta vo výške 500,- EUR. Cestovné náklady jej vznikli z dôvodu častého predvolania

na úrady kvôli príspevkom, ktoré jej nikdy nemali byť odňaté a z dôvodu vyhľadávania právnych poradcov. Náklady na kopírovanie a tlač vo výške 109,23 EUR žalobkyňa zdôvodnila enormným množstvom papierov a ich opakovaným predkladaním pri každom odvolaní vrátane lekárskych nálezov, ktoré boli od nej opakovane vyžiadané, ako aj tlačením samotných odvolaní. K nákladom na odvolania a sťažnosti uviedla, že mnoho odvolaní, vrátane súdnych, si písala sama a zaberalo jej to oveľa viac času, ako by to zabralo osobe s právnym vzdelaním. Veľa času musela venovať preštudovaniu zákonov, hľadaniu na internete a samotnému písaniu. Časom sa veci stali veľmi komplikovanými, lebo v jednej veci bolo vydaných už veľa rozhodnutí a posudkov, čím sa úrady účelovo snažili komplikovať prípad. Niektoré odvolania boli aj na 9 až 10 strán. V priemere napísanie jedného odvolania zaberalo žalobkyni minimálne 8 až 10 hodín, ale často aj oveľa viac. Z dôvodu úhrady nákladov počítala minimum, t.j. 7 hodín za 1 odvolanie. Priemerná hodinová mzda advokáta je 50,- EUR aj viac. Vzhľadom na mimoriadnu komplikovanosť a časovú náročnosť odmena je aj oveľa vyššia. Na základe toho požadovala za jedno odvolanie 350,- EUR, pričom musela napísať 23 odvolaní, spolu za 8.050,- EUR. Za 30 ďalších rôznych sťažností, žiadostí a vyjadrení žiadala minimálnu náhradu, t.j. 20,- EUR, spolu 600,- EUR. Odmena advokáta podľa žalobkyne v čase podania žaloby ešte nebola úplne vyčíslená, ale žiadala aspoň uhradenie zmluvnej odmeny na zastupovanie v dovolacom konaní v sume 500,- EUR na základe priloženej faktúry.

6. Žalobkyňa ďalej požadovala ušlý zisk, a to z dvoch dôvodov. Prvým bol ušlý zisk vo výške príspevkov za osobnú asistenciu v sume 22.634,74 EUR za 4,5 roka, t.j. od 01.02.2011 do 31.08.2015 v prípade, ak by ostal na úrovni 1.825 hodín ročne, a nárok na príspevok na hygienu, ktorý bol za obdobie od 01.02.2011 do 31.08.2015 vo výške 956,35 EUR. Oba tieto príspevky jej nikdy nemali byť odňaté a žalobkyňa tak ich výšku požadovala ako ušlý zisk. Žalobkyňa ďalej požadovala aj ušlú mzdu za obdobie od januára 2012 do augusta 2015, a to v podľa nej minimálnej sume 500,- EUR za mesiac, spolu teda 22.000,- EUR. Túto sumu požadovala za adekvátnu, nakoľko ak by neexistovali nezákonné rozhodnutia, mohla byť naďalej zapojená do pracovného procesu.

7. Nakoniec požadovala ešte nemajetkovú ujmu vo výške 15.000,- EUR. Túto požadovala ako dôsledku stavu, ktorý jej vyvolali úrady zbytočným preháňaním a nadmerným spisovým zaťažením, ktoré ju stáli veľa voľného času a financií, vyvolali u nej pocit právnej neistoty štátu, psychický tlak ako aj šikanovanie, diskrimináciu a ponižovanie zo strany úradníkov štátnej moci napriek tomu, že je osobou ZŤP, ženou a matkou 2 detí a jej práva by tak mali byť viacnásobne chránené. Nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami bol značne ovplyvnený doterajší život žalobkyne. Z dôvodu absencie asistenta musela prerušiť zamestnanie, nakoľko bez pomoci nebola schopná dostaviť sa do práce ani sa voľne pohybovať. Jej súkromný, ako aj pracovný život sa tým zmenil do značnej miery, čo negatívne vplýva na spoločenské uplatnenie. Neprimerane dlhé konania, ktoré stále nie sú ukončené, jej spôsobili nemajetkovú ujmu. Počas konaní neustále prežíva pocit právnej neistoty a stratila vieru v spravodlivosť. Každodenný život žalobkyne s pomocou osobného asistenta a odstránením bariér by mohol byť aspoň podobný, aký život žijú ľudia bez zdravotného postihnutia. Namiesto toho neustále je zaťažená nadmernou úradnou byrokraciou a šikanovaním zo strany kompetentných, čo má značný negatívny dopad aj na jej zdravotný stav, ako aj na zdravie jej rodiny. Takýto nezákonný stav a diskriminácia bráni žalobkyni v tom, aby mohla žiť dôstojný život, resp. v tom, aby sa mohla podľa vlastnej vôle vzdelávať, zúčastniť sa na rôznych aktivitách a voľne sa pohybovať.

8. Žalobkyňa podaním zo dňa 05.05.2018 upresnila žalobný návrh tak, že požadovala úroky z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 70.308,66 EUR od 02.03.2016 do zaplatenia. Taktiež do konania doručila viacero ďalších podaní, v ktorých podrobnejšie vysvetľovala jednotlivé žalované nároky. Rovnako sa vyjadrovala k postupu úradu a ústredia v čase po podaní žaloby. Súd z týchto podaní uvádza len relevantné skutočnosti v časti odôvodnenia venovanom jednotlivým nárokom.

9. Žalovaný vo viacerých písomných podaniach žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. V celom rozsahu odmietol nároky žalobkyne na náhradu majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy. K náhrade nákladov za odvolania a sťažnosti uviedol, že žalobkyňa si stanovila imaginárnu hodinovú mzdu advokáta a určila si aj počet hodín, ktoré venovala spísaniu podania. Takýto výpočet škody však nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Žalobkyňa v tomto súdnom konaní vystupuje ako fyzická osoba, nie je zastúpená advokátom (a nebol ani vo väčšine správnych či súdnych konaniach) a ani sama advokátkou nie je. Nie je preto možné, aby si vyčísľovala trovy konania ako advokát, resp. v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

K nákladom na cestovanie žalovaný uviedol, že tieto žalobkyňa preukazuje cestovným príkazom. Nedoložila však žiadne relevantné doklady o úhrade cestovného ani dôkazy o reálnom uskutočnení konkrétnej cesty. Tiež nepreukázala účel a dôvodnosť údajných ciest a výdavkov. Nie je možné, aby si uplatňovala cestovné na základe cestovného príkazu pravdepodobne na základe zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov, pretože na úrad, ústredie, resp. za právnym zástupcom cestovala súkromne ako fyzická osoba. Uvedený zákon upravuje poskytovanie cestovných náhrad predovšetkým zamestnancom pri pracovných cestách. Takýto výpočet „cestovných náhrad“ zo strany žalobkyne nemá oporu v žiadnom právnom predpise. Žalovaný tiež rozporoval aj výdavky žalobkyne na kúpu tonera do súkromnej tlačiarne. Tlačiarne v domácnostiach sú používané zväčša všetkými rodinnými príslušníkmi na tlač rôznych dokumentov. Žalobkyňa preto nemôže bez ďalšieho tvrdiť, že zakúpený toner využila výlučne na tlač dokumentov súvisiacich s namietanými správnymi konaniami a nadväzujúcimi súdnymi konaniami. Navyše žalobkyňa je účastníkom v množstve správnych konaní a súdnych konaní, ktoré ani nie sú predmetom tohto súdneho konania. Nie je preto možné automaticky predpokladať, že tieto výdavky na toner sú v príčinnej súvislosti so skutočnosťami namietanými žalobkyňou v tomto súdnom konaní. Žalobkyňa tiež predložila ako dôkaz faktúru č. 201343 zo dňa 10.06.2013 vystavenú advokátkou JUDr. Ivanou Zmenkovou za spísanie a podanie dovolania proti rozsudku Najvyššieho súdu SR a zastupovanie v dovolacom konaní. Z faktúry nie je možné určiť, ktorého konkrétneho súdneho (dovolacieho) konania sa uplatňované trovy advokáta týkajú a či súvisia s predmetom tohto súdneho konania, t.j. či je v tomto prípade daná príčinná súvislosť. Taktiež náhrada trov dovolacieho konania sa priznáva úspešnému účastníkovi konania rozsudkom vydaným v dovolacom konaní v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Ak bola teda žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná, bola by jej priznaná aj náhrada trov dovolacieho konania vrátane trov advokáta a tieto jej boli zo strany ústredia uhradené na základe právoplatného rozsudku v danej právnej veci.

10. K ušlému zisku žalovaný uviedol, že ide len o nepodložené hypotézy žalobkyne, keďže ňou uvedené príspevky neboli žalobkyni priznané vo vypočítanej výške, alebo jej neboli priznané vôbec. Peňažné príspevky na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia podľa zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia sú upravené ako fakultatívne dávky. Nárok na príspevok teda nevzniká splnením podmienok uvedených v zákone č. 477/2008 Z.z. Nárok na peňažný príspevok vzniká až právoplatným rozhodnutím príslušného úradu práce, sociálnych vecí a rodiny o jeho priznaní.

11. K nemajetkovej ujme žalovaný uviedol, že samotné tvrdenie, že žalobkyni vznikla nemajetková ujma v dôsledku nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia nie je dostatočné. Žalobkyňa je povinná preukázať a špecifikovať, aká konkrétna nemajetková ujma jej vznikla, v čom spočíva údajná nemajetková ujma, preukázať, že nemajetková ujma vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia (príčinná súvislosť), t.j. že medzi nimi existuje vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu alebo nezákonnému rozhodnutiu, nevznikla by ani nemajetková ujma. Samotné konštatovanie žalobkyne, že jej bola nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím úradu a ústredím spôsobená bližšie nešpecifikovaná nemajetková ujma, nezakladá automaticky právo na jej náhradu. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy zákon podmieňuje tým, že kvalifikovaná ujma na právach žalobcu skutočne nastala a je so zásahom spojená, nie iba ako možný (do úvahy prichádzajúci) následok, ale ako reálny a výsledkami dokazovania preukázaný dôsledok negatívneho pôsobenia zásahu na práva žalobkyne. V konaní o náhradu škody/nemajetkovej ujmy spôsobenú orgánom verejnej moci v podobe náhrady nemajetkovej ujmy má žalobkyňa bremeno tvrdenia v tom, že žalovaný zasiahol do jeho práv, resp. dobrej povesti a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho právach, pričom musí nielen uviesť (tvrdiť), ale aj preukázať, aká ujma mu vznikla. Tieto skutočnosti žalobkyňa nepreukázala a žalovaný preto žiadal aj v tejto časti žalobu zamietnuť.

12. Žalovaný sa navyše vo svojich podaniach podrobne vyjadroval k jednotlivým tvrdeným nezákonným rozhodnutiam a nesprávnym úradným postupom, keď podrobne vysvetlil genézu jednotlivých konaní a rozhodnutí. Pri niektorých rozhodnutiach uviedol, že nejde o nezákonné rozhodnutia v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko nešlo o právoplatné rozhodnutia. Vo vzťahu ku všetkým rozhodnutiam a postupom uviedol, že žalobkyňa nešpecifikovala ujmu, ktorá jej mala týmito rozhodnutiami a postupmi vzniknúť, pričom tieto rozhodnutia a postupy ani nie sú spôsobilé žalobkyni nemajetkovú ujmu privodiť. Žalovaný tiež uviedol, že v niektorých prípadoch je žalobkyňa za oneskorené rozhodnutia zodpovedná sama, nakoľko v stanovených lehotách nepredložila správnym orgánom požadované doklady, alebo

sa nepodrobila lekárskym vyšetreniam, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné. Tak ako pri tvrdeniach žalobkyne, súd relevantné časti vyjadrenia žalovaného uvádza pri jednotlivých sporných nárokoch nižšie.

13. Uznesením č.k. B1-15C/70/2016-297 zo dňa 30.04.2024 súd pripustil zmenu žalobného návrhu tak, že predmetom konania boli okrem istiny vo výške 70.308,66 EUR aj úroky z omeškania vo výške 5,05% ročne z uvedenej sumy od 02.03.2016 do zaplatenia.

14. Súd v konaní vykonal nasledovné stranami označené listinné dôkazy: uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžso/7/2012 zo dňa 11.12.2012 (č.l. 8 až 12), uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžso/2/2013 zo dňa 29.01.2013 (č.l. 13 až 14), oznámenie úradu o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 29.07.2013 (č.l. 15 až 16), oznámenie ústredia o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 24.02.2014 (č.l. 17 až 18), rozhodnutie ústredia č. UPS/US1/SSVODPPK/BEZ/2013/14866/Dan zo dňa 26.11.2013 (č.l. 19 až 20), oznámenie úradu o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 26.05.2014 (č.l. 23 až 24), upovedomenie o výsledkoch vybavenia podnetu verejnou ochrankyňou práv zo dňa 18.03.2014 (č.l. 25 až 28), rozhodnutie ústredia č. UPS/US1/SSVODPPK/BEZ/2014/16195/Chr zo dňa 12.06.2014 (č.l. 29), rozhodnutie ústredia č. UPS/US1/SSVODPPK/BEZ/2014/16192/Chr zo dňa 12.06.2014 (č.l. 30), rozhodnutie ústredia č. UPS/US1/SSVODPPK/BEZ/2014/16354/Chr zo dňa 12.06.2014 (č.l. 31 až 32), rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/16/2014 zo dňa 20.11.2014 (č.l. 33 až 34), rozhodnutie ústredia č. UPS/US1/SSVODPPK/SOC/2014/ 1286/Chr zo dňa 02.02.2015 (č.l. 35 až 36), rozhodnutie ústredia č. UPS/US1/SSVODPPK/ SOC/2014//Chr zo dňa 02.02.2015 (č.l. 37 až 39), upovedomenie o výsledkoch vybavenia podnetu verejnou ochrankyňou práv zo dňa 04.06.2015 (č.l. 40 až 41), rozhodnutie ústredia č. UPS/US1/SSVODPPK/SOC/2015/5528/Chr zo dňa 03.08.2015 (č.l. 43 až 44), doklady k poštovnému (č.l. 45 až 50), cestovné príkazy (č.l. 51 až 52), faktúry za tonery zo dňa 23.03.2012, 11.12.2014, 07.05.2015 a 19.08.2015 v celkovej hodnote 109,23 EUR s dokladmi o zaplatení (č.l. 56 až 60), faktúra G. H. I. za zastupovanie v dovolacom konaní zo dňa 10.06.2013 (č.l. 61), vyjadrenia Úradu komisárky pre osoby so zdravotným postihnutím zo dňa 18.11.2016 a 28.06.2017 (č.l. 86 až 89 a 94 až 97), rozhodnutie úradu č. DS1/OPPnKŤZPaPČ/SOC/2021/14102-53 zo dňa 26.11.2021 (č.l. 592 až 594), rozhodnutie úradu č. DS2/OPPnKŤZPa PČ/SOC/2019/44468-36 zo dňa 09.01.2019 (č.l. 598 až 600), rozhodnutie úradu č. DS1/OPPnKŤZPaPČ/SOC/2020/48835-20 zo dňa 12.08.2020 (č.l. 601 až 603), rozhodnutie úradu č. DS2/OPPnKŤZPaPČ/ SOC/2016/21798/0087 zo dňa 26.08.2016 (č.l. 604 až 605) a rozhodnutie úradu č. DS1/OPPnKŤZPaPČ/SOC/2020/14448-38 zo dňa 15.10.2020 (č.l. 610 až 611). Okrem uvedených dôkazov súd v konaní vykonal aj ostatné stranami predložené dôkazy, ale osobitne ich v rozsudku neuvádza, nakoľko neboli pre rozhodovanie súdu podstatné.

15. Vzhľadom na špecifické okolnosti prejednávanej veci súd na tomto mieste neuvádza zistený skutkový stav, ale tento uvádza spoločne s právnym posúdením v odsekoch nižšie.

16. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.: „Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.“

17. Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.: „Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.“

18. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v čase podania žaloby: „Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného

rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.“

19. Podľa § 17 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.: „Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.“

20. Súd sa v rámci právneho posúdenia v prvom rade zaoberal splnením formálnej podmienky na priznanie nároku na náhradu škody, ktorou je v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11 zákona. Žalobkyňa túto podmienku splnila podaním žiadosti dňa 01.09.2015, na ktorú reagoval žalovaným oznámením zo dňa 02.03.2016. Ani jeden z týchto dôkazov nebol v konaní predložený, avšak keďže toto skutkové tvrdenie žalobkyne nebolo zo strany žalovaného rozporované, súd vychádzal z toho, že nie je v konaní sporné a nárok žalobkyne bol predbežne prerokovaný.

21. Súd sa následne zaoberal právnym posúdením splnenia podmienok na náhradu škody zo strany štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Na vznik zodpovednosti štátu je nevyhnutné, aby poškodený preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Súd tak v prvom rade skúmal, či žalobkyňou uvádzané rozhodnutia a postupy spĺňajú podmienky uvedené v zákone č. 514/2003 Z.z. Pri posudzovaní jednotlivých rozhodnutí a postupov sa súd v rozsudku pridržiava ich číselného označenia zo žaloby.

22. Rozhodnutia uvedené pod bodmi 5, 9, 10, 11, 13, 14 a 17 v žalobe nie sú nezákonnými rozhodnutiami. Už zo samotnej žaloby vyplýva, že ide o rozhodnutia úradu, voči ktorým podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, a tieto boli zrušené ústredím ako odvolacím orgánom. Uvedené rozhodnutia tak nenadobudli právoplatnosť a preto v zmysle § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. nie sú spôsobilým právnym titulom na uplatnenie zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ide o rozhodnutia nasledovné rozhodnutia úradu:
- č. DS3/PPNK_ŤZP/SOC/2013/32232-003 zo dňa 02.05.2013 vo veci stoličkového výťahu zrušené rozhodnutím ústredia zo dňa 26.11.2013 (bod 5 žaloby),
- č. DS3/OPPNKAPČ/SOC/2014/18748-0004 zo dňa 04.03.2014 vo veci príspevku na úpravu vozíka zrušené rozhodnutím ústredia zo dňa 12.06.2014 (bod 9),
- č. DS3/OPPNKAPČ/SOC/2014/15649-0005 zo dňa 04.03.2014 vo veci príspevku na osobnú asistenciu zrušené rozhodnutím ústredia zo dňa 12.06.2014 (bod 10),
- č. DS3/OPPNKAPČ/SOC/2014/34970/14 zo dňa 08.04.2014 vo veci príspevku na úpravu rodinného domu, zrušené rozhodnutím ústredia zo dňa 24.06.2014 (bod 11),
- č. DS3/OPPnKaPČ/SOC/2014/34970-0025 zo dňa 21.11.2014 vo veci príspevku na úpravu rodinného domu, zrušené rozhodnutím ústredia zo dňa 02.02.2015 (bod 13),
- č. DS3/OPPNKAPČ/SOC/2014/15649-0016 zo dňa 28.08.2014 vo veci príspevku na osobnú asistenciu zrušené rozhodnutím ústredia zo dňa 02.02.2015 (bod 14) a
- č. DS2/OPPNKŤZPAPČ/SOC/2015/29086-0033 zo dňa 05.05.2015 vo veci príspevku na úpravu rodinného domu, zrušené rozhodnutím ústredia zo dňa 03.08.2015 (bod 17).

23. Rozhodnutia uvedené pod bodom 1 žaloby, t.j. rozhodnutie úradu č. 1D/2011/01680-1OMK zo dňa 08.06.2011 a rozhodnutie ústredia č. AA/2011/15249-NSVOPPK/Pu zo dňa 20.09.2011 vo veci priznania príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia (ďalej aj „príspevok na hygienu“), súd na účely zákona č. 514/2003 Z.z. vyhodnotil ako nezákonné, nakoľko obe boli zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžso/7/2012 zo dňa 29.01.2013. Keďže obe rozhodnutia boli predtým právoplatné, ide o nezákonné rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z.

24. Rozhodnutia vo veci priznania príspevku na úpravu rodinného domu uvedené pod bodmi 2 a 6 v žalobe súd na účely zákona č. 514/2003 Z.z. taktiež vyhodnotil ako nezákonné. Vo veci najprv rozhodol úrad rozhodnutím č. 1D/2011/06237/11MK zo dňa 07.11.2011, pričom toto rozhodnutie bolo následne potvrdené rozhodnutím ústredia č. AA/2012/01959-NSVOPPK/Dan zo dňa 16.02.2012, na

základe čoho obe rozhodnutia nadobudli právoplatnosť. Po podaní správnej žaloby vo veci rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý rozsudkom č.k. 14S/24/2012-33 zo dňa 27.09.2012 rozhodnutie ústredia zrušil, a jeho rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžso/2/2013 zo dňa 29.01.2013. Ústredie potom rozhodnutím č. US1/SSVODPPK/BEZ/2013/9540/Dan zo dňa 27.11.2013 zrušilo rozhodnutie úradu zo dňa 07.11.2011 a vec vrátilo úradu na ďalšie konanie. Obe uvedené rozhodnutia tak boli v zmysle § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom a ide tak o nezákonné rozhodnutia v zmysle citovaného zákona.

25. Nakoniec súd ako nezákonné vyhodnotil aj rozhodnutie ústredia č. UPS/USI/SSVODPPK/BEZ/2013/14870/Dan zo dňa 26.11.2013, ktorým ústredie potvrdilo rozhodnutie úradu č. DS3/PPNK_ŤZP/SOC/2013/32233-003 zo dňa 02.05.2013 o nepriznaní príspevku na úpravu garáže žalobkyni (bod 12 žaloby). Právoplatné rozhodnutie ústredia bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/16/2014 zo dňa 20.11.2014; v zmysle § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. tak ide o nezákonné rozhodnutie.

26. Nesprávny úradný postup ako dôvod vzniku škody a nemajetkovej ujmy žalobkyňa uvádzala v šiestich bodoch žaloby, pričom tento mal vo všetkých prípadoch spočívať v nečinnosti správneho orgánu, resp. v prieťahoch v konaniach. Súd pri posudzovaní takejto nečinnosti vychádzal zo znenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z účinného od 01.01.2013, v zmysle ktorého možno pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu v týchto prípadoch vychádzať výlučne z výsledkov vybavenia príslušnej sťažnosti na prieťahy podľa typu konania.

27. Žalobkyňa takúto nečinnosť správnych orgánov preukázala vo viacerých žalovaných prípadoch. Prvým žalovaným prípadom bolo rozhodovanie o žiadosti o poskytnutie príspevku na kompenzáciu zo dňa 18.01.2013, ktorá bola úradu doručená dňa 21.01.2013, a v ktorej žalobkyňa požadovala príspevok na kúpu mechanického invalidného vozíka a zdvíhacieho zariadenia, resp. na úpravu rodinného domu a úpravu garáže (bod 3 žaloby). V danej veci podala žalobkyňa dňa 22.05.2013 sťažnosť na nečinnosť úradu, pričom táto nečinnosť mala nastať pri rozhodovaní o všetkých uvedených peňažných príspevkoch. V oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti úradu zo dňa 29.07.2013 (č.l. 15) úrad konštatuje, že žiadosť je opodstatnená, nakoľko úrad nedodržal lehotu na vypracovanie komplexného zdravotného posudku, pričom lehota nebola dodržaná o 33 dní, čím došlo k porušeniu § 55 ods. 11 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia.

28. Nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti správneho orgánu preukázala žalobkyňa aj pokiaľ ide o odvolania, ktoré označila ako odvolanie proti rozhodnutiu o nepriznaní príspevku na kúpu stoličkového výťahu zo dňa 30.05.2013, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci peňažného príspevku na úpravu garážovej brány zo dňa 30.05.2013 a odvolanie proti rozhodnutiu vo veci o opakovanom odňatí príspevku na hygienu zo dňa 05.06.2013 (bod 4 žaloby). Vo vzťahu k nečinnosti v týchto konaniach podala dňa 11.11.2013 na ústredie sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté oznámením o výsledku prešetrenia sťažnosti zo dňa 24.02.2014 (č.l. 17 až 18). Ústredie sťažnosť žalobkyne v týchto bodoch označilo za opodstatnenú. Uviedlo, že odvolania v uvedených konaniach boli na ústredie doručené dňa 01.07.2013, pričom komplexný lekársky posudok vyžadovaný v konaniach bol vypracovaný dňa 06.11.2013. V zmysle § 55 ods. 11 zákona č. 447/2008 Z.z. pritom mal byť posudok vyhotovený do 60 dní od začatia konania. Ústredie tak nedodržalo zákonom stanovenú lehotu minimálne o 68 dní, čím v konaní preukázateľne vznikli prieťahy v konaní. Tieto boli zároveň v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 riadne konštatované príslušným orgánom.

29. Nečinnosť správneho orgánu žalobkyňa preukázala aj vo vzťahu k opakovanej žiadosti o peňažný príspevok na osobnú asistenciu zo dňa 24.10.2013 a vo veci peňažného príspevku na úpravu pomôcky – mechanického invalidného vozíka zo dňa 06.08.2013 (bod 7 žaloby). Vo vzťahu k týmto nečinnostiam podala žalobkyňa sťažnosť doručenú úradu dňa 10.03.2014. Oznámením zo dňa 26.05.2014 (č.l. 23 až 24) úrad informoval žalobkyňu, že obe sťažnosti vyhodnotil ako opodstatnené. V prípade prvého konania vydal úrad komplexný posudok 136 dní po zákonom stanovenej lehote, v druhom prípade 59 dní po tejto lehote.

30. Nečinnosť správnych orgánov v uvedených veciach bola potvrdená aj verejnou ochrankyňou práv, ktorá zároveň potvrdila aj ďalšie nečinnosti správnych orgánov. V upovedomení zo dňa 18.03.2014

(bod 8 žaloby) verejná ochrankyňa práv na základe podnetu žalobkyne zo dňa 05.11.2013 konštatovala prieťahy v dvoch konaniach úradu, a zároveň prieťahy v štyroch konaniach ústredia. Pokiaľ ide o konania úradu, ide o konania uvedené v bode 7 žaloby (odsek 29 vyššie). V prípade konaní ústredia išlo v troch prípadoch o konania uvedené v bode 4 žaloby (odsek 28 vyššie). Posledný prípad nečinnosti sa týkal rozhodovania ústredia o žiadosti žalobkyne o príspevok na úpravu rodinného domu. Vo veci bol vydaný rozsudok Krajského súdu v Trnave, ktorý bol ústrediu doručený dňa 21.03.2013, a ústredie vydalo vo veci komplexný posudok až dňa 06.11.2013, t.j. opäť viac ako 5 mesiacov po zákonom stanovenej lehote. Ďalšiu nečinnosť úradu a ústredia v konaniach žalobkyne potvrdila verejné ochrankyňa práv v upovedomení o výsledkoch vybavenia podnetu zo dňa 04.06.2015 (bod 15 žaloby). V tomto podaní konštatovala porušenie práva žalobkyne na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov úradom vo veci žiadosti o peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených nákladov na diétne stravovanie zo dňa 27.08.2014, ako aj v konaní o priznanie peňažného príspevku na úpravu rodinného domu. Rovnako konštatovala porušenie uvedeného práva zo strany ústredia pri rozhodovaní o peňažnom príspevku na osobnú asistenciu.

31. Vo vzťahu k vyššie uvedeným bodom 8 a 15 žaloby žalovaný namietal, že uvedené body žaloby sú neurčité, a nie je z nich možné určiť, ktoré konanie orgánov verejnej moci žalobkyňa v tomto bode žaloby namieta. Povinnosťou žalobkyne je označiť v žalobe a popísať, aké konanie orgánu verejnej moci považuje za nesprávne (§ 132 CSP). Súd sa s týmto názorom žalovaného nestotožnil. Aj keď žalovanému možno dať za pravdu, že vo všeobecnosti je žalobca povinný v žalobe úplne opísať rozhodujúce skutočnosti, pričom opis rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 1 a ods. 2 CSP), v danom prípade zo stručnej identifikácie nesprávnych úradných postupov, celkového obsahu žaloby a priložených listinných dôkazov možno postup žalobkyne považovať za dostatočný a súd pokladal za dostatočne zrozumiteľné, čo žalobkyňa vo vzťahu k nečinnosti konštatovanej verejnou ochrankyňou práv tvrdí a čoho sa domáha.

32. Súd pre úplnosť uvádza, že hoci § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 (rovnako ako § 9 ods. 4 citovaného zákona v znení účinnom v čase vydania rozsudku) explicitne medzi podkladmi na rozhodovanie o nečinnosti orgánu verejnej správy neuvádza závery verejného ochrancu práv, súd vzhľadom na zákonné postavenie a autoritu verejného ochrancu práv, ktorého primárnou úlohou je v zmysle § 1 zákona č. 564/2001 Z.z. o verejnom ochrancovi práv chrániť práva fyzických a právnických osôb pri rozhodovaní a nečinnosti orgánov verejnej moci, pokladá výsledky vybavenia podnetu zo strany verejného ochrancu práv za relevantný podklad v zmysle citovaného ustanovenia.

33. Nečinnosť úradu vo veci poskytnutia peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených nákladov na diétne stravovanie uvádzala žalobkyňa aj v bode 16 žaloby, keď uviedla, že žiadosť podala dňa 27.08.2014 a rozhodnutie jej bolo doručené až dňa 16.06.2015, t.j. viac ako po 9 mesiacoch. Vo veci podala dňa 15.06.2015 sťažnosť na prieťahy; túto sťažnosť ani oznámenie úradu o jej vybavení však do konania nepredložila. Vzhľadom na vyjadrenie verejnej ochrankyne práv zo dňa 04.06.2015 však súd pokladal prieťahy v tomto konaní za preukázané.

34. Súd taktiež pre úplnosť konštatuje, že porušovanie práva žalobkyne na rozhodovanie bez zbytočných prieťahov v niektorých vyššie uvedených prípadoch konštatovala komisárka pre osoby so zdravotným postihnutím vo svojich vyjadreniach zo dňa 18.11.2016 a 28.06.2017 (č.l. 86 až 89 a 94 až 97).

35. Súd teda konštatuje, že žalobkyňa v konaní preukázala existenciu nezákonných rozhodnutí aj nesprávnych úradných postupov, ktoré sú spôsobilými titulmi na vznik nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Súd tak v konaní ďalej posudzoval, či žalobkyni vznikla v dôsledku týchto rozhodnutí škoda alebo nemajetková ujma, resp. či je medzi touto škodou a nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnymi úradnými postupmi príčinná súvislosť.

36. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobe vo vzťahu k majetkovej škode nie je možné vyhovieť, nakoľko pri jednotlivých nárokoch žalobkyňa buď nepreukázala vznik samotnej škody, alebo nepreukázala príčinnú súvislosť medzi škodou a nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnymi úradnými postupmi.

37. Prvým v žalobe uplatneným nárokom boli nároky na ušlý zisk vo výške 22.634,74 EUR a 956,35 EUR, vyplývajúce z nárokov na príspevky na osobnú asistenciu a hygienu za obdobie od 01.02.2011 do 31.08.2015, ktoré podľa žalobkyni nikdy nemali byť žalobkyni odňaté. Tento nárok súd bez ďalšieho nepokladal za dôvodný, nakoľko súd nemôže ako o náhrade škody, resp. o ušlom zisku rozhodnúť vo vzťahu k príspevkom, o ktorých rozhodujú zmysle zákona č. 447/2008 Z.z. úrady práce sociálnych vecí a rodiny. O vyplatení takýchto príspevkov rozhodujú úrady v príslušných konaniach, a tieto sú jediné oprávnené rozhodnúť o ich priznaní, pričom oprávnené fyzické osoby môžu v týchto konaniach využiť riadne opravné prostriedky, ako aj žaloby v rámci správneho súdnictva. Nepriznané príspevky tak nemôže byť ušlým ziskom. Navyše, uplatnený nárok v prípade príspevku na osobnú asistenciu nebol v príčinnej súvislosti so žiadnym rozhodnutím, ktoré bolo súdom posúdené ako nezákonné (odseky 23 až 25 vyššie).

38. Druhým nárokom bol nárok na ušlý zisk spočívajúci v ušlej mzde, o ktorú mala žalobkyňa prísť v dôsledku nepriznaného príspevku na osobnú asistenciu, na ktorý mala žalobkyňa nárok. Žalobkyňa požadovala sumu 500,- EUR mesačne za obdobie 44 mesiacov od 01.01.2012 do 31.08.2015. Tento nárok súd rovnako nevyhodnotil ako dôvodný, nakoľko uplatnený nárok v prípade príspevku na osobnú asistenciu nebol v príčinnej súvislosti so žiadnym rozhodnutím, ktoré bolo súdom posúdené ako nezákonné (odseky 23 až 25 vyššie). Vo vzťahu k príspevku na osobnú asistenciu bolo nezákonným rozhodnutím až rozhodnutie úradu o priznaní príspevku č. DS2/OPPNKŤZPAPČ/SOC/2016/25361-0034 zo dňa 20.01.2016, ktoré bolo neskôr zrušené rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. Toto rozhodnutie však bolo vydané až po období, za ktoré sa žalobkyňa domáhala ušlej mzdy, a nebolo predmetom tohto konania. Súd zároveň poukazuje na to, že z podania žalovaného zo dňa 21.05.2024 vyplynulo, že rozhodnutie úradu o odňatí príspevku na osobnú asistenciu odo dňa 01.02.2011 bolo potvrdené rozhodnutím ústredia dňa 21.09.2011, a následne aj rozsudkami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 20S/33/2011 zo dňa 31.01.2012 a Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/13/2012 zo dňa 24.04.2013; v danom období tak žalobkyňa nesporne nemala na príspevok na osobnú asistenciu nárok. Súd nakoniec uvádza, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala výšku požadovanej náhrady, t.j. aký príjem a za akú prácu dosahovala pred rozhodným obdobím a aký príjem a za akú prácu by mohla dosahovať v prípade, ak by jej bol príspevok na osobnú asistenciu poskytnutý; jej nárok by tak bol nepreukázaný aj v prípade, ak by jeho existencia prichádzala do úvahy.

39. Žalobkyňa sa ďalej domáhala úhrady skutočnej škody z viacerých titulov. Okrem iného požadovala náhradu poštovného vo výške 72,70 EUR, cestovného vo výške 385,64 EUR a nákladov na kopírovanie a tlač vo výške 109,23 EUR. V prípade poštovného žalobkyňa preukázala vynaloženie nákladov vo forme platieb za zasielanie pošty na rôzne úrady, žiadnym spôsobom však nepreukázala, ako tieto poštovné výdavky súvisia s nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnymi úradnými postupmi, od ktorých v žalobe odvodzovala svoj nárok, pričom tak neurobila ani na výzvu súdu. Žalobkyňa nepreukázala konkrétnu súvislosť jednotlivých zásielok s nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnymi úradnými postupmi, a neuniesla tak dôkazné bremeno. Rovnaký záver o nepreukázaní príčinnej súvislosti platí aj vo vzťahu k cestovným príkazom, ktorými žalobkyňa preukazovala cestovné náklady, pričom pri týchto nákladoch zároveň platí, že žalobkyňa nepreukázala ani ich existenciu. Príčinnú súvislosť s nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnymi úradnými postupmi žalobkyňa nepreukázala ani pri nákladoch na tonery do tlačiarne. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že tlačiareň v domácnosti využívala iba ona. Aj keby bolo toto tvrdenie pravdivé, z podaní žalobkyne je zrejmé, že za roky 2012 až 2015, ktoré boli predmetom žaloby, rozsiahlo komunikovala s úradom, ústredím a ďalšími štátnymi a inými inštitúciami, pričom iba zlomok nákladov na tonery tak mohol súvisieť s predmetom tohto konania. Z tohto dôvodu nebola príčinná súvislosť medzi nákladmi žalobkyne a predmetom tohto konania preukázaná a súd aj tento nárok žalobkyne vyhodnotil ako nedôvodný.

40. Žalobkyňa si ďalej uplatnila náhradu škody vo výške 8.650,- EUR za 23 odvolaní a 30 sťažností, ktoré si sama napísala v jednotlivých konaniach pred úradom a ústredím. Tento nárok súd taktiež vyhodnotil ako nedôvodný, nakoľko časové náklady na komunikáciu s úradmi nemôžu predstavovať škodu. Uvedené platí rovnako v správnom konaní, kde si v zmysle § 31 ods. 1 zákona č. 71/1967 Z.z. správneho poriadku znáša každý účastník trovy sám, resp. aj v súdnom konaní, kde je možné uplatniť si v rámci náhrady trov konania nárok na trovy vyplývajúce z právneho zastúpenia, ak je strana zastúpená advokátom, avšak nikdy nie však možné požadovať náhradu nákladov za stratu času samotnej strany konania. Pre úplnosť súd dodáva, že žalobkyňa žiadnym spôsobom neoznačila deklarovaných 23

odvolaní a 30 sťažností a neuviedla, ktoré tieto odvolania a sťažnosti súvisia s namietanými nezákonným rozhodnutiami a nesprávnymi úradnými postupmi.

41. Nakoniec si žalobkyňa uplatnila ako škodu odmenu advokáta vo výške 500,- EUR, a to na základe faktúry vystavenej advokátkou JUDr. Ivanou Zmekovou dňa 10.06.2013. Predmetom faktúry bola zmluvná odmena za zastupovanie v dovolacom konaní. Žalobkyňa v konaní nijako nepreukázala o aké dovolacie konanie malo ísť, pričom súd konštatuje, že s preukázanými nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnymi úradnými postupmi žiadne dovolacie konanie nesúviselo. Zároveň súd uvádza, že zastúpenie v dovolacom konaní by ani nemohlo byť predmetom náhrady škody, nakoľko o priznaní trov v dovolacom konaní rozhoduje dovolací súd. Ak súd tieto trovy prizná, nárok na ich úhradu vzniká na základe jeho rozhodnutia, a ak trovy neprizná, nie je dôvod tieto priznávať ako náhradu škody.

42. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd pokladal všetky nároky žalobkyne na náhradu majetkovej škody za nedôvodné a v tejto časti žalobu druhým výrokom tohto rozsudku zamietol.

43. Súd sa ďalej zaoberal nárokom žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy a dospel k záveru, že tento nárok je čiastočne dôvodný.

44. Žalobkyňa svoje nároky na náhradu nemajetkovej ujmy vo viacerých podaniach rozsiahlo opísala, pričom uvádzala tak všeobecné konštatovania vzťahujúce sa na celkové dôsledky konaní vedených úradom a ústredím na svoju osobu, ako aj dôsledkami jednotlivých rozhodnutí. Vzhľadom na obrovský rozsah týchto tvrdení súd tieto len stručne zhrnie. Žalobkyňa vo všeobecnosti opísala svoj celkovo zlý zdravotný stav, ktorý je dôsledkom práce v chlade v roku 2009. Je čiastočne ochrnutá, od januára 2012 je pripútaná na invalidný vozík. Žalobkyňa podrobne opísala svoje zdravotné ťažkosti, resp. praktické problémy, ktoré jej tieto zdravotné ťažkosti spôsobujú. Následne rozsiahlym spôsobom opísala, ako negatívne na ňu vplývajú nezákonné rozhodnutia, resp. nečinnosť štátnych orgánov, keď z jej pohľadu jej nie sú priznávané príspevky na ktoré má nárok, a zároveň všetky konania trvajú v dôsledku nečinnosti orgánov neúmerne dlho. Žalobkyňa uviedla, že nepriznávanie príspevkov a nečinnosť úradu a ústredia je spôsobujú jednak praktické problémy, ale aj nemajetkovú ujmu, ktorá spočíva v strese, neistote, psychickom vypätí, potrebne neustále pripravovať podania, odvolania a sťažnosti. Úrad a ústredie podľa nej nerešpektujú zákonné lehoty ani rozhodnutia súdov, v dôsledku čoho má mimoriadne sťažený život, nie je zabezpečená jej dôstojnosť garantovaná medzinárodnými dohovormi, nemôže realizovať potrebnú hygienu, je obmedzený jej pohyb, spoločenský život, možnosti pracovnej realizácie a pod. Žalobkyňa taktiež opísala konkrétne následky, ktoré mali na jej život jednotlivé ňou tvrdené nezákonné rozhodnutia.

45. Žalovaný nárok žalobkyne popieral, keď uviedol, že žalobkyňa vo vzťahu k nezákonným rozhodnutiam nešpecifikovala ujmu, ktorá jej mala vzniknúť týmito nezákonnými rozhodnutiami a žiadnym spôsobom nepreukázala príčinnú súvislosť medzi namietanými nezákonnými rozhodnutiami a údajnou škodou/nemajetkovou ujmou. Namietané rozhodnutia podľa žalovaného nie sú spôsobilé privodiť žalobkyňu škodu ani nemajetkovú ujmu. Rovnaké tvrdenia žalovaný uviedol vo vzťahu k nesprávnym úradným postupom. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu namietanému v bode 3 žaloby navyše poukázal aj na úkony, požiadavky a množstvo podaní žalobkyne pri posudzovaní zdravotného stavu žalobkyne, ktoré vo významnej miere prispeli v predĺžení doby na vyhotovenie komplexného lekárskeho posudku, napr. v súvislosti s predložením prepúšťacej správy z liečebného pobytu v NRC Kováčová. Uviedol, že pri posudzovaní formy a výšky zadosťučinenia je potrebné vychádzať predovšetkým z kritérií stanovených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. V citovanom ustanovení sú síce vymenované viaceré kritériá, ide však o výpočet demonštratívny. Posúdenie okolností, za ktorých k ujme došlo, zahrňuje aj správanie samotného poškodeného. Pri úvahe o forme zadosťučinenia treba preto zohľadniť aj konanie poškodeného, ktorým k vzniku nemajetkovej ujmy prispel (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.06.2018, sp. zn. 6Cdo/44/2017).

46. Súd vzhľadom na vykonané dokazovanie dospel k záveru, že žalobkyni v dôsledku nesprávnych úradných postupov spočívajúcich v nečinnosti úradu a ústredia vznikla nemajetková ujma. Žalobkyňa bola a je zdravotne ťažko postihnutou osobou, čo v konaní nebolo sporné. Žalobkyňa trpí väčším počtom diagnóz, v dôsledku čoho je okrem iného pripútaná na invalidný vozík. Aj keď právo na zákonné konanie a dodržiavanie lehôt majú všetci občania, táto skutočnosť osobitne platí v prípade osobitných kategórií fyzických osôb, vrátane osôb zo zdravotným znevýhodnením. Súd sa preto stotožnil so žalobkyňou, že

v prípade, ak orgány verejnej správy nekonajú v súlade so zákonom riadne a včas, môže dotknutým osobám vzniknúť nemajetková ujma spôsobená stresom, neistotou či neustálou nevyhnutnosťou podávať opravné prostriedky a sťažnosti na prieťahy. Uvedené platí o to viac, ak je poškodenou osoba so zdravotným postihnutím, ktorá má následne spravidla horšie finančné zabezpečenie v dôsledku nemožnosti štandardne sa pracovne realizovať. Súd teda pokladal za dostatočne dôveryhodné a preukázané tvrdenia žalobkyne, že jej z nesprávnych úradných postupov vo všeobecnosti vzniká nemajetková ujma ako dôsledkoch stresu, neistoty, straty dôvery vo verejné inštitúcie, resp. ako dôsledok neustálej potreby komunikovať s verejnými inštitúciami v konaniach, ktoré by v zmysle zákona mali byť rozhodnuté. Súd osobitne zdôrazňuje, že v obdobných prípadoch je v podstate nemožné jednoznačne „preukázať" vznik nemajetkovej ujmy, keďže táto je len prejavom vnútorných následkov okolitých udalostí na prežívanie človeka. Súd v konaní pokladal za dostatočne preukázané, že opakované nerešpektovanie zákonných lehôt, ako aj existencia nezákonných rozhodnutí, mali na žalobkyňu negatívny vplyv v podobe nemajetkovej ujmy, a to bez ohľadu na to, či v prípadoch nečinnosti štátnych orgánov jednotlivé konania v konečnom dôsledku viedli alebo neviedli k priznaniu požadovaného príspevku. Bez ohľadu na túto skutočnosť má žalobkyňa právo, aby aj prípadné negatívne rozhodnutie, t.j. rozhodnutie o nepriznaní príspevku, bolo realizované včas, a s nesprávnym úradným postupom spojená neistota je spôsobilá vyvolať u poškodeného dôsledky opísané žalobkyňou, t.j. nemajetkovú ujmu. Súd na základne uvedeného pokladal za preukázanú nemajetkovú ujmu žalobkyne vzniknutú z nesprávnych úradných postupov, a zároveň za preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi týmito postupmi a vzniknutou ujmou.

47. Súd tiež dospel k záveru, že žalobkyni vznikla priama nemajetková ujma aj z nezákonných rozhodnutí úradu a ústredia vo veci nepriznania príspevku na úpravu rodinného domu č. 1D/2011/06237/11MK zo dňa 07.11.2011 a č. AA/2012/01959-NSVOPPK/Dan zo dňa 16.02.2012 (body 2 a 6 žaloby). Žalovaný v konaní tvrdil, že týmito rozhodnutiami nemohla vzniknúť žalobkyni nemajetková ujma, keďže konanie vo veci poskytnutia príspevku na úpravu rodinného domu – vybudovanie nájazdovej rampy ku vchodu do rodinného domu bolo v nakoniec zastavené rozhodnutím úradu č. DS2/OPPnKŤZPaPČ/SOC/2016/21798/0087 z dôvodu, že žalobkyňa nepredložila požadované doklady, pričom zároveň uvádzala, že príjazdovú rampu nepotrebuje. Pre úplnosť žalovaný dodal, že príspevok na úpravu rodinného domu bol žalobkyni priznaný, a to rozhodnutím úradu č. DS2/OPPnKŤZPa PČ/SOC/2019/44468-36 zo dňa 09.01.2019 vo výške 2 786,69 EUR a rozhodnutím úradu č. DS1/OPPnKŤZPaPČ/SOC/2020/48835-20 zo dňa 12.08.2020 vo výške 2.201,40 EUR. Žalobkyňa uviedla, že uvedenými žiadosťami o vybudovanie príjazdovej rampy nežiadala, keďže ju nepotrebovala, ale žiadala príspevok na úpravu kúpeľne, resp. iné úpravy bezbariérovosti. Tento príspevok nakoniec vyššie uvedenými rozhodnutiami dostala, ale až v rokoch 2019 a 2020 a v nižšej výške, ako požadovala. Keďže ani jedna zo strán do konania nepredložila žiadosti žalobkyne, súd vychádzal výlučne zo stranami predložených rozhodnutí. Žalovaný do konania predložil rozhodnutie zo dňa 26.08.2016, ktorým bolo zastavené konanie o priznaní peňažného príspevku na úpravu rodinného domu – vybudovanie nájazdovej rampy ku vchodu rodinného domu, pričom toto konanie sa začalo na žiadosť žalobkyne zo dňa 04.04.2011. Žalovaný však do konania zároveň predložil aj rozhodnutie zo dňa 12.08.2020, ktorým bol žalobkyni priznaný príspevok vo výške 2.201,40 EUR na úpravu rodinného domu – úprava kúpeľne, pričom v tomto rozhodnutí úrad uvádza, že príspevok je poskytnutý na základe žiadostí žalobkyne zo dňa 04.04.2011 a 26.08.2019. Skutočnosť, že príspevok bol vyplatený aj na základe žiadosti žalobkyne zo dňa 04.04.2011, potvrdzuje tvrdenia žalobkyne, že v uvedenej žiadosti žiadala o príspevok na debarierizáciu kúpeľne. Ak o takejto žiadosti bolo právoplatne rozhodnuté až v roku 2020, pokladá súd za preukázané, že z nezákonných rozhodnutí vo veci uvedených v bodoch 2 a 6 žaloby vznikla žalobkyni nemajetková ujma, a to v dôsledku toho, že jej nebol včas priznaný príspevok na základnú potrebu odstránenia bariér v rodinnom dome, čo ju obmedzovalo v pohybe.

48. Naopak, žalobkyňa nepreukázala, že by jej vznikla priama nemajetková ujma z rozhodnutí úradu a ústredia vo veci nepriznania príspevku na hygienu č. 1D/2011/01680-1OMK zo dňa 08.06.2011 a č. AA/2011/15249-NSVOPPK/Pu zo dňa 20.09.2011 (bod 1 žaloby). Pri týchto rozhodnutiach žalobkyňa nepreukázala, aký bol konečný výsledok jednotlivých konaní. Vo vzťahu k tomuto príspevku uviedla, že má vo veci vyhratých 5 súdnych sporov a 4 právoplatné rozsudky, ale žiadnym spôsobom nešpecifikovala, ako bolo v konečnom dôsledku rozhodnuté o jej pôvodných žiadostiach, o ktorých bolo rozhodnuté vo vyššie uvedených zrušených rozhodnutiach. Z dokumentov predložených žalovaným vyplynulo, že správne konanie vo veci príspevku na hygienu je prerušené rozhodnutím úradu č. DS1/OPPnKŤZPaPČ/SOC/2021/14102-53 zo dňa 26.11.2021 za účelom komplexného posúdenia zdravotného stavu žalobkyne znalcom z odboru ortopédie, neurológie, fyziatrie, balneológie a liečebnej

rehabilitácie a psychiatrie a vypracovania znaleckého posudku, pričom žalobkyňa sa dosiaľ znaleckému dokazovaniu nepodrobila. V dôsledku uvedeného prerušenia konania tak nie je konanie skončené, čo znamená, že súd nemôže posúdiť, či má žalobkyňa na priznanie príspevku nárok a teda ani to, či jej jeho nepriznaním mohla vzniknúť nemajetková ujma; žalobkyňa tak neuniesla dôkazné bremeno v tomto smere. Pre úplnosť súd uvádza, že skutočnosti uvádzané žalobkyňou aj žalovaným ohľadom rozhodovania úradu o ďalšej žiadosti žalobkyne o priznaní príspevku na hygienu zo dňa 09.03.2018 nepokladal súd v konaní za relevantné, nakoľko išlo o žiadosť z roku 2018. Rovnaké závery platia aj vo vzťahu k rozhodnutiu ústredia č. UPS/USI/SSVODPPK/BEZ/2013/14870/Dan zo dňa 26.11.2013, ktorým ústredie potvrdilo rozhodnutie úradu č. DS3/PPNK_ŤZP/SOC/ 2013/32233-003 zo dňa 02.05.2013 o nepriznaní príspevku na úpravu garáže žalobkyni (bod 12 žaloby). Aj toto konanie je v čase vydania rozsudku prerušené, a to rozhodnutím úradu zo dňa 15.10.2020, č. DS1/ OPPnKŤZPaPČ/SOC/2020/14448-38 za účelom komplexného posúdenia zdravotného stavu žalobkyne znalcom z odborov uvedených vyššie a vypracovania znaleckého posudku. V konaní tak nie je možné určiť, či žalobkyni vznikla priama nemajetková ujma v dôsledku nezákonného rozhodnutia tým, že jej nebol priznaný príspevok, na ktorý by inak mala nárok. Zároveň ale platí, že žalobkyni bez ohľadu na konečný výsledok konaní, v ktorých bolo nezákonne rozhodnuté, náleží náhrada nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z nezákonných rozhodnutí spôsobená samotnou skutočnosťou, že úrad a ústredie v uvedených konaniach vydali nezákonné rozhodnutia, čím jednak spôsobili podstatné oddialenie vydania zákonných rozhodnutí, a zároveň vystavili žalobkyňu dlhodobej neistote, stresu a potrebe nad nevyhnutný rámec komunikovať s úradom a ústredím, resp. súdmi a domáhať sa svojich práv (viď odsek 46 vyššie).

49. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobkyňa má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- EUR. Pri určení výšky zohľadnil veľké množstvo v konaní preukázaných nesprávnych úradných postupov spočívajúcich v nečinnosti úradu a ústredia, keď rozhodnutia neboli vydávané včas. Súd tiež zohľadnil tvrdenia žalovaného, že v niektorých prípadoch sa na oneskorenom vydaní rozhodnutí mohla podieľať aj žalobkyňa, avšak aj samotný žalovaný túto skutočnosť tvrdil len vo vzťahu ku komplexnému posudku zo dňa 06.11.2013, ktorý bol použitý v konaniach podľa bodu 4 žaloby. Súd dospel k záveru, že podiel žalobkyne môže mať vplyv na výšku priznanej výšky nemajetkovej ujmy, avšak nič nemení na skutočnosti, že žalobkyni nesprávnymi úradnými postupmi nemajetková ujma vznikla. Na druhej strane ale súd zohľadnil, že okrem nemajetkovej ujmy vyplývajúcej z negatívneho psychického pôsobenia nečinnosti úradu a ústredia v preukázaných prípadoch nebol v konaní s výnimkou rozhodnutí podľa bodov 2 a 6 žaloby preukázaný priamy vplyv týchto rozhodnutí na praktický život žalobkyne. Súd tak s ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti priznal žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 3.000,- EUR. Keďže súd žalobkyni nepriznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v žalovanej výške 15.000,- EUR, v prevyšujúcej časti nárok žalobkyne zamietol.

50. Súd pre úplnosť zdôrazňuje, že v konaní rozhodoval iba o predmete konania, t.j. o nárokoch uplatnených žalobou. Žalobkyňa v konaní uvádzala množstvo ďalších výhrad k činnosti, resp. nečinnosti úradu a ústredia, avšak táto žalobkyňou uvádzaná nečinnosť (najmä prerušenie niektorých konaní v roku 2021) sa nevzťahovala na žalobný návrh, resp. na obdobie, ktorého sa žalobný návrh týkal. Súd tak tieto skutočnosti pri rozhodovaní nebral do úvahy, a rozhodnutia nasledujúce po podaní žaloby zohľadnil výlučne vo vzťahu k preukázaniu dôvodnosti vzniku nároku na nemajetkovú ujmu s ohľadom na rozhodnutia, ktoré boli v konaní vyhodnotené ako nezákonné. Žalobkyňa taktiež v priebehu konania predložila súdu niekoľko ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Trnave, ktorými boli zrušené právoplatné rozhodnutia úradu alebo ústredia, tieto však neboli predmetom žaloby a súd tak o prípadnej škode z nich vzniknutej nerozhodoval.

51. Súd ďalej rozhodoval o priznaní úrokov z omeškania, ktoré žalobkyňa požadovala vo vzťahu k priznanému nároku na nemajetkovú ujmu. Nárok na úroky z omeškania pri priznaní nemajetkovej ujmy vzniká až porušením povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu na základe súdneho rozhodnutia. Táto skutočnosť je dlhodobo potvrdzovaná aj súdnou praxou, vrátane rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 1Co/15/97 uverejneného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk najvyššieho súdu pod č. R45/2000, či uzneseniami Najvyššieho súdu SR 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/100/2017. Súd preto žalobkyni nárok na úrok z omeškania z priznanej istiny nemajetkovej ujmy nepriznal a žalobu v tejto časti zamietol.

52. Lehotu na plnenie peňažnej povinnosti súd na základe § 232 ods. 3 CSP určil v dĺžke 30 dní, keď vzal do úvahy administratívnu náročnosť vykonania úhrady zo strany žalovaného ako orgánu štátu.

53. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a trovy konania priznal stranám podľa úspechu v konaní. V časti konania o nemajetkovej ujme bola v plnom rozsahu úspešná žalobkyňa. Hoci je jej úspech v číselnom vyjadrení len čiastočný, keďže súdom určená výška nemajetkovej ujmy je 3.000,- EUR a žalobkyňa požadovala sumu 15.000,- EUR, súd na účely rozhodovania o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP pokladal úspech žalobkyne za plný, nakoľko žalobkyňa bola úspešná čo do základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Nie je pritom rozhodujúce, v akej výške bol nakoniec nárok priznaný, nakoľko táto výška závisela výlučne od úvahy súdu. Tento postup súdu je plne v súlade s rozhodovacou praxou, potvrdenou napr. v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 475/2018. Žalobkyňa tak bola v konaní o nemajetkovej ujme úspešná v celom rozsahu a súd jej tretím výrokom priznal náhradu trov konania o nemajetkovej ujme voči žalovanému vo výške 100%. Výšku nároku na náhradu trov konania určí súdny úradník z priznanej sumy nemajetkovej ujmy. V konaní o majetkovej škode bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, ktorý by tak mal právo na priznanie trov konania. Keďže však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd štvrtým výrokom tohto rozsudku rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov konania o majetkovej škode nepriznal.

54. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením vyšší súdny úradník.
B1-15C/70/2016 17

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 CSP), ktoré je možné podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie súdu, oprávnený môže podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného predpisu (zákon č. 233/1995 Z.z., Exekučný poriadok).